

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 581/2016
08.06.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић и Божидара Вујичића, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Светко Родић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Јовица Стојаковић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 737/14 од 16.09.2015. године, у седници одржаној 08.06.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 737/14 од 16.09.2015. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 276/11 од 14.10.2013. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев па је обавезан тужени да тужиоцу, на име новчане накнаде по уговору о преносу оснивачког удела у Индустрији ... „ВВ“ ..., који је оверен 08.09.2009. године пред Трећим општинским судом у Београду под I 3 Ов.бр. ..., плати 200.000 евра са каматом по есконтној стопи Централне европске банке, обрачунатом почев од 31.12.2009. године до исплате, а све у динарској противвредности по продајном курсу НБС на дан исплате. Ставом другим изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 430.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 737/14 од 16.09.2015. године, ставом првим изреке потврђена је првостепена пресуда у делу става првог изреке којим је обавезан тужени да тужиоцу, на име новчане накнаде по уговору о преносу оснивачког удела у Индустрији ... “ВВ” ..., који је оверен 08.09.2009. године пред Трећим општинским судом у Београду под I 3 Ов. бр. ..., плати 200.000 евра са каматом по есконтној стопи Централне европске банке, обрачунатом почев од 31.12.2009. године до 24.12.2012. године, све у динарској противвредности по продајном курсу НБС на дан исплате, као и у ставу другом изреке и у том делу се жалба туженог одбија, као неоснована. Ставом другим изреке преиначена је првостепена пресуда у осталом делу става првог изреке, тако што је обавезан тужени да тужиоцу на износ од 200.000 евра, у динарској

противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, плати камату по стопи прописаној Законом о затезној камати почев од 25.12.2012. године до исплате. Ставом трећим изреке одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужени је изјавио ревизије због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку, применом члана 399. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 125/04 и 111/09), који закон се примењује на основу члана 506. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11), па је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ревизијама се не указује на друге повреде поступка због којих се она може изјавити, применом члана 398. став 1. ЗПП.

Према чињеничном стању на ком је заснована побијана одлука, парничне странке су 08.09.2009. године закључиле уговор о преносу оснивачког удела у Индустрији ... „ВВ“ ..., којим је тужилац, као преносилац, али и оснивач и власник наведеног правног лица, пренео на туженог, као стицаоца, сва оснивачка права и целокупни оснивачки удео у Индустрији ... „ВВ“, уз накнаду од 200.000 евра у динарској противвредности. Уговором се тужени, као стицалац, обавезао да ову накнаду плати најкасније до 31.12.2009. године. Уговор је оверен 08.09.2009. године пред Трећим општинским судом у Београду под бројем I 3 Ов.бр. На основу овог уговора тужени је ушао у посед Индустрије ... „ВВ“ и регистровао се у АПР-у као директор овог правног лица. Истога дана, 08.09.2009. године, пред Трећим општинским судом у Београду, под бројем I 3 Ов.бр. ..., парничне странке су овериле и уговор о продаји непокретности чији је тужилац ванкњижни власник, а којим је продајна цена обухваћена уговором о преносу оснивачког удела уз накнаду. Чланом 6. уговора о преносу оснивачког удела, тужилац се обавезао да у најкраћем року од дана овере обезбеди све предуслове за пренос права својине у корист Индустрије ... „ВВ“ на кп.бр. ..., права дугорочног закупа на 99 година на делу кп.бр. ... у површини од 1525 м² и права својине на дограђеном делу пословног објекта у површини од 740,15 м², који је у поступку легализације. Судови су утврдили да тужени није исплатио уговорену накнаду од 200.000 евра у динарској противвредности, иако је крајњи рок за исплату истекао 31.12.2009. године, а утврђено је и да тужилац није испунио своју обавезу из члана 6. уговора о преносу оснивачког удела. Решењем Привредног суда у Београду Ст 2147/12 од 24.05.2012. године над Индустријом ... „ВВ“ отворен је поступак стечаја.

Код овако утврђеног чињеничног стања, Врховни касациони суд налази да су нижестепени судови правилном применом материјалног права усвојили тужбени захтев и обавезали туженог да тужиоцу плати уговорену накнаду за извршени пренос оснивачког удела у Индустрији ... „ВВ“.

Наиме, на основу Уговора о преносу оснивачког удела у Индустрији ... „ВВ“, тужилац је поступио у складу са одредбом члана 454. став 1. ЗОО, јер је у

претежном делу испунио део своје уговорне обавезе и на туженог је пренео целокупни оснивачки удео у Индустрији ... „ВВ“, предао му у посед и државину целокупну имовину овог правног лица, а тужени се на основу овог уговора и уписао у АПР-у као законски заступник овог правног лица, на који начин му је омогућено даље обављање делатности. За извршени пренос оснивачког удела и права на имовини Индустрије ... „ВВ“, тужени није исплатио уговорену накнаду од 200.000 евра у динарској противвредности, иако се уговором обавезао да исту плати најкасније до 31.12.2009. године, нити је то учинио до окончања овог судског поступка. На овај начин тужени је поступио супротно уговором преузетој обавези, али и супротно одредби члана 17. и члана 516. став 1. ЗОО, по којима је и тужени, као једна од уговорних страна дужан да изврши своју уговором преузету обавезу и одговоран је за њено испуњење, а као купац је у обавези и да уговорену цену плати у време и на месту одређеном уговором.

Како тужени није поступио на овај начин, односно пропустио је да испуни своју обавезу преузету уговором, правилно је побијаном одлуком примењено материјално право када је обавезан да тужиоцу плати уговорену накнаду од 200.000 евра у динарској противвредности и са припадајућом каматом и то од падања у доцњу, односно од 31.12.2009. године до 24.12.2012. године по стопи Централне европске банке, а од 25.12.2012. године до исплате по стопи у складу са одредбом члана 4. став 1. Закона о затезној камати (“Службени гласник РС” бр.119/12).

Правилно судови налазе и да је неоснован приговор неиспуњења обавезе, на који тужени указује и ревизијом. Правило истовременог испуњења обавеза, регулисано је одредбом члана 122. став 1. ЗОО, којом је прописано да у двостраним уговорима ниједна страна није дужна испунити своју обавезу ако друга страна не испуни или није спремна да истовремено испуни своју обавезу, изузев ако је што друго уговорено или законом одређено, или ако што друго проистиче из природе посла. Правилна примена наведене законске одредбе подразумева да се иста примењује само у случајевима када је двостраним правним послом уговорено истовремено испуњење обавеза уговорних страна и када ни једна уговорна страна није извршила своју обавезу преузету уговором. Како то није случај у овој правној ствари, јер уговором о преносу оснивачког удела није предвиђено истовремено испуњење обавеза уговорних страна, овде парничних странака и то тужиоца да у најкраћем року од дана овере обезбеди све предуслове за пренос права својине у корист Индустрије ... „ВВ“ на кп.бр. ..., права дугорочног закупа на 99 година на делу кп.бр. ... у површини од 1525 м² и права својине на дограђеном делу пословног објекта у површини од 740,15 м², који је у поступку легализације и обавезе туженог, као купца да плати уговорену накнаду, при чему је тужилац у преосталом, претежном делу извршио своју уговорну обавезу, то нема места примени члана 122. став 1. ЗОО, нити се тужени по том основу може ослободити своје уговорне обавезе.

На основу изнетог, применом члана 405. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**

4.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић